

Nr 171

Av herr **Lundmark m. fl.**, om förläggande till Lycksele av ett skogsinstitut för norra Sverige.

(Lika lydande med motion nr 152 i Första kammaren)

I statsverkspropositionen, bil. 11, punkt H 12, "Statens skogsskolor m. m.", föreslås en genomgripande reform av skogsskolutbildningen. Förslaget innebär att skogsskolorna avvecklas och ersättes med skogsinstitut och att skogsteknikerutbildningen sker efter en läroplan med mera specialinriktat innehåll.

Den snabba tekniska utvecklingen och mekaniseringen inom skogsbruket har gjort en reformering av skogsteknikerutbildningen högst angelägen. Det framlagda förslaget synes i allt väsentligt tillgodose dagens krav, med en förlängning av utbildningstiden till fyra terminer kan ifrågasättas.

Utredningskommittén har föreslagit att de sju skogsskolorna ersättes med tre skogsinstitut med en årlig intagning av 96 elever. Departementschefen har gått ett steg längre och föreslår endast två institut med en årlig intagning av ca 60 elever. Vi finner denna nedskärning realistisk med hänsyn till den minskade efterfrågan av arbetskraft av denna kategori under senare år.

I fråga om institutens lokalisering har meningarna varit delade. I synnerhet har det varit fallet beträffande institutet i norra Sverige där tre orter diskuterats, nämligen Sollefteå, Lycksele och Älvsbyn. Utredningen har stannat för att föreslå Sollefteå, och departementschefen har godtagit förslaget.

De kriterier som vägts vid bedömning av lämplig förläggningsort är följande: tillgång till övningsskogar och skogliga institutioner, tillgång till samhällsservice, rekryteringsområdets beskaffenhet, samordning av olika skoltyper, gymnasium i grannskapet och kostnaderna.

Med angivna krav till ledning för lokaliseringsort finner man förslaget överraskande. Enligt vår mening har Lycksele större förutsättningar än Sollefteå att uppfylla de önskemål man ställer på ett skogsinstitut i norra Sverige. Vi gör vissa jämförelser.

1. *Tillgångar på övningsskogar*, som bör väga tungt i detta sammanhang, är betydligt mera representativt för Norrland i lyckseleområdet än i sollefteåområdet. Lycksele erbjuder en större variation i fråga om höjd- och bonitetsförhållanden samt trädslags- och ägarfördelning.

2. I fråga om skogliga institutioner torde Lycksele vara helt överlägset. Sålunda har skogshögskolan sedan gammalt förlagt en del sommarövningar till Lycksele, och högskolans försökspark (Kulbäcksliden) ligger inom en timmes bilväg från Lycksele.

Lyckseles närhet till Umeå universitet, där numera viss skoglig forskning pågår, bör också uppmärksammas. Dessutom har det halvstatliga *institutet för skogsförbättring* redan erhållit lokaler inom universitetsområdet, och dess fältstation har förlagts till Sävar i Umeås närhet. Med hänsyn till den maskintekniska utvecklingen förtjänar *statens maskinprovningar* i Umeå att nämnas, då dess verksamhet är speciellt inriktad på maskiner och redskap för skogsbruket.

Dessa olika institutioner, inom rimligt avstånd och vilkas motsvarighet Sollefteå saknar, torde vara av betydande värde för den skogstekniska utbildningen.

3. *Tillgång till samhällsservice* av skilda slag kan såväl Sollefteå som Lycksele erbjuda i fullgod omfattning. Båda har gymnasium, lasarett, betydande anordningar för fritidsliv m. m.

4. *Rekryteringsområdet* är detsamma oberoende av vilken förläggningsort som väljes. Geografiskt ligger Lycksele närmare centrum i rekryteringsområdet. Även i fråga om kommunikationerna föreligger inga större skillnader, om icke tillkomsten av flygfält och taxifyg med regularitet på Stockholm är ett plus för Lycksele.

5. *Önskad samordning med olika skoltyper* kan Sollefteå tillmötesgå med viss samordning till skogsbruksskola. För Lyckseles del kan samordning tänkas med domänverkets centrala kursgård eller gymnasiet, som inom de närmaste åren får helt nya lokaler.

6. Vad *kostnaden* angår torde den bli enahanda, om nya lokaler skall anskaffas. För Lyckseles del kan en eventuell omdisposition av domänverkets kursgård innebära minskat investeringsbehov.

Av denna redovisning torde framgå att uppställda krav på förläggningsort i högre grad tillgodoses i Lycksele än i Sollefteå.

Placeringen av en allmän institution som denna tillskrivs självfallet också ett visst lokaliseringpolitiskt värde. I det sammanhanget är båda orterna behöriga till all möjlig förstärkning. Lycksele är dock i högre grad beroende av statsmakternas stöd för sin fortsatta existens.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen, vid behandling av bil. 11, punkten H 12:
Statens skogsskolor m. m., måtte besluta att ett skogsinstitut för norra Sverige förlägges till Lycksele.

Stockholm den 22 januari 1969

<i>Gunnar Lundmark</i> (s)	<i>Gösta Skoglund</i> (s)	<i>Sigvard Larsson</i> (fp) i Umeå
<i>Jan-Ivan Nilsson</i> (cp) i Tvärålund	<i>Arne Nygren</i> (s)	<i>Tore Nilsson</i> (m) i Agnäs
<i>Roland Brännström</i> (s)	<i>Filip W. Fridolfsson</i> (m) i Stockholm	